

Schrijver Özcan Akyol:

‘IK GEEF HAAR WAT IK NIET KREEG: LIEFDE’

Dankzij zijn romandebuut is bekend dat Özcan Akyol (32) geen leuke jeugd had. Nu hij samen met journaliste Anna van den Breemer (31) zelf een dochter heeft (Mia, 3 maanden), staat één ding voor hem vast: hij gaat het helemaal anders doen.

▼ INTERVIEW FLEUR BAXMEIER FOTO'S NATASJA NOORDERVLIET

Anna:
‘Jaloers keek ik soms naar andere ouders’

Özcan:
‘Het was echt lijden, vooral omdat het werk doorging’

“Voordat ik Anna ontmoette, was ik een beetje zoekende met alles. Ik nam de liefde niet zo serieus en over een kind dacht ik al helemaal niet na.” Totdat Özcan – ‘Eus’ – Akyol drie jaar geleden journaliste Anna van den Breemer leerde kennen. “Ik zat nog in een relatie, dus het eerste halfjaar waren we vooral scharrels. Maar nadat het uitging met mijn ex, werd het steeds intenser tussen ons. We wisten al dat we een fysieke klik hadden, maar ook geestelijk klopte het helemaal.” Binnen een halfjaar woonden ze samen, krap een jaar later was Anna zwanger en drie maanden geleden werd Mia geboren. “De eerste weken waren geen rozengeur en maneschijn. Mia had last van reflux en krampjes en huilde elke dag urenlang. Het was echt lijden, vooral omdat mijn werk gewoon doorging: elke week drie columns voor het AD, lezingen houden, rubrieken schrijven.” Om beurten liepen Özcan en Anna rondjes in hun huis, acht, negen uur achter elkaar. Anna: “Soms keek ik vol jaloezie uit het raam van ons

appartement in Deventer naar ouders die met hun baby op een terrasje zaten. Dat konden wij niet. Ik was heel gelukkig met Mia, maar zó moe. Bij het consultatie-bureau zeiden ze dat de meeste kinderen na drie maanden over de krampjes heen groeien. Aan die gedachte hield ik me vast.”

Sloegen jullie elkaar op een gegeven moment niet de hersens in van de stress?

Özcan: “Toen we voor de tweede keer bij het Consultatiebureau kwamen, waren de problemen al in volle gang. Ze herkenden daar direct wat er aan de hand was en hadden meteen geen aandacht meer voor Mia, maar voor ons: hoe gaat het, trekken jullie het wel? Veel stellen krijgen ruzie in zo’n periode, wij stonden er relaxed in en zijn altijd lief voor elkaar gebleven.”

Anna: “Op het Consultatiebureau kijken ze of het met het hele gezin goed gaat. Ze maken daar totaal overspannen ouders mee die half ondervoed aankomen. Wij konden gelukkig relativeren: het is maar een fase, het gaat over.” »

« **Mia is nu drie maanden. Is het grote genieten begonnen?**

Anna: “Het is alsof we een heel ander kind hebben nu: vrolijk, blij, alert. Ik werkte voordat Mia kwam vier dagen per week als redacteur bij *de Volkskrant* en nu tijdelijk drie dagen per week. Dat ik op mijn vrije dagen met Mia in de stad een kop koffie kan drinken, is zo heerlijk. Anderhalve maand geleden waren we de deur nog niet met haar uit of het gehuil begon weer.”

Özcan: “Het probleem was ook dat Mia de fles en speentjes weigerde. Anna moest dus om de drie uur fysiek aanwezig zijn om Mia te voeden. De eerste maanden zijn we twee keer uit eten geweest, in een restaurantje aan de overkant.”

Vonden jullie het moeilijk om haar de eerste keer bij een oppas achter te laten?

Anna: “Mijn moeder zou komen oppassen, ze heeft jarenlang in een kinderopvang gewerkt. Maar ze was ziek, dus kwam mijn vader. Hij is heel ontspannen en we zaten letterlijk op driehonderd meter afstand te eten, maar toch waren we niet echt op ons gemak. We hebben ook alleen maar over Mia gepraat, haha.”

Özcan: “Ik ben nog beschermender en bezorgder dan Anna. In de Turkse gemeenschap is het normaal dat je een kind de eerste veertig dagen niet buitenshuis brengt. Als het aan mij lag, hadden we Mia de eerste anderhalve maand binnengehouden. Waarom zou je haar blootstellen aan viezigheid en bacillen en kou? Laat haar eerst maar aansterken. Anna zag dat anders.”

Zitten jullie verder op één lijn wat betreft de opvoeding?

Özcan: “Ik ben blij dat Anna voor borstvoeding kiest en dat waarschijnlijk zes maanden gaat volhouden. Ik hoor ook verhalen van vrouwen die na zes of zeven weken stoppen. Noem me conservatief of iemand die makkelijk lullen heeft, maar ik vind het zwak als je stopt zonder goede argumenten. Uiteindelijk is borstvoeding toch het beste voor je kind.”

Anna lachend: “O, jij bent van de militante borstvoedingsmaffia? Eus en ik zijn in veel dingen anders. Hij is van de snackbar, ik van gezond en salades. Ik ben beschermd opgevoed,

hij totaal niet. We komen uit verschillende werelden en dat is ook het belangrijkste wat we Mia willen meegeven: diversiteit. Ze moet de achterbuurt in Deventer leren kennen, maar ook mijn vriendinnen in Amsterdam.”

Is de plek waar jullie Mia laten opgroeien een discussiepunt geweest?

Özcan: “We hebben eerst samengewoond in Amsterdam, maar ik kom uit Deventer en wilde graag terug. Tegenover ons huis heb je twee keer per week Spelen op de Brink: veilig spelen op een groot plein terwijl de ouders eromheen zitten met een glaasje wijn. Dat spreekt mij meer aan dan het vieze Amsterdam met scooters, toeristen en taxichauffeurs.”

Anna: “Het lijkt me een gestreste aangelegenheid om kinderen te hebben in Amsterdam. Zodra je de deur uit gaat, loop je het risico dat je kind wordt overreden. Voor mij was de verhuizing een grote omschakeling, ik kende hier niemand. Het is mijn redding geweest dat ik snel zwanger was toen we hier kwamen wonen, zodat ik allerlei zwangerschapsklasjes kon gaan volgen. Dat is een makkelijke manier om nieuwe contacten te leggen.”

Wat heb je gedaan om je voor te bereiden op de komst van Mia?

Anna: “Toen ik zwanger was, dacht ik eigenlijk alleen maar aan de bevalling en heb ik daar vooral boeken over gelezen. Maar dan moet je naar huis en begint het pas. Over die fase wist ik minder, maar gelukkig hadden we een goede kraamverzorgster. Ik zat ook op zwangerschapsyoga en heb de cursus ‘Mom in Balance’ gedaan. Met datzelfde groepje doe ik nu elke woensdag babymassage.”

Özcan: “We hebben samen één rampzalig project gedaan: HypnoBirthing. Dat bestond uit vijf sessies waarbij je je ogen moest sluiten en dingen moest visualiseren, bijvoorbeeld dat je in een luchtballon zat en je gereedschapskist moest laten vallen. Halverwege was ik elke keer al afgedwaald naar de column die ik nog moest schrijven. Ik deed het echt voor Anna, haha.”

Het idee van HypnoBirthing is dat je pijnloos bevalt. Is dat gelukt? »

Özcan:
‘Ik vind het zwak als je stopt zonder goede argumenten’

Anna:
‘O, jij bent van de militante borstvoedingsmaffia?’

Anna:
'Door die cursus ging ik er van uit dat mijn bevalling briljant zou worden'

Özcan:
'Na dertig uur toch een ruggenprik, dat was een magisch moment'

« **Anna:** "Mijn zus had op die manier een prachtige bevalling: thuis, zonder pijn en zonder pijnstillers. Ik dacht: dat wil ik ook. Maandenlang heb ik braaf in bad naar de cd's geluisterd en alle oefeningen gedaan. Ik ging er daardoor van uit dat mijn bevalling briljant zou worden. Maar het duurde heel lang, zesendertig uur, en ik was veel te uitgeput voor oefeningen. De cursus keerde zich eigenlijk tegen me, omdat mijn verwachtingen te hooggespannen waren. Nu viel het enorm tegen."

Özcan: "Ik zag haar pijn lijden. Ik kan me niet indenken wat voor pijn dat is, maar ik weet wel dat ze helemaal werd gesloopt. Daarom hebben we na dertig uur toch voor een ruggenprik gekozen. Een magisch moment, want daarna vond Anna het in één klap allemaal hartstikke leuk."

Volgens verloskundige Beatrijs Smulders bouw je geen band met je kind op als je voor pijnbestrijding kiest.

Anna: "Wat een gek mens. Het is niet zo dat je naar binnen huppelt, een prikje krijgt en vijf minuten later een baby in je armen hebt. Ik vind het sowieso best vermoeiend dat er zo veel ideeën zijn over hoe de dingen moeten. Zeker als je voor het eerst een kind krijgt, kun je daar heel onzeker van worden."

Özcan: "Het is best hard, want je hebt geen idee: dit is je kind, zoek het maar uit. Ik kan goed met kinderen omgaan, maar ik had geen ervaring met verzorging en vasthouden. Daarbij waren we na de bevalling doodvermoeid omdat we twee dagen niet hadden geslapen. Anna was totaal in de war en zei steeds tegen Mia: 'Kom maar hier, jongemannetje.'"

In de week van de bevalling kwam ook je tweede boek 'Turis' uit. Je beschrijft hierin hoe je vader je sloeg en emotioneel mishandelde. Was het gek om daar in interviews over te praten terwijl je zelf net zo'n hummeletje had gekregen?

Özcan: "Praktisch was het lastig, omdat er een mediahype ontstond rond mijn boek. Emotioneel had ik er geen problemen mee. Ik zie het boek als een kunstuiting. Het is weliswaar

gebaseerd op mijn eigen leven, met mijn familie als een belangrijk onderwerp, maar dat heb ik lang geleden al afgesloten. Ik heb 'Turis' nooit gekoppeld aan de komst van Mia, behalve dat ik heb geroepen dat ik wél een goede vader wil worden. Daar ben ik nu mee bezig. Ik wil dat Mia niks tekortkomt en altijd op de eerste plaats staat. Zelf liep ik vroeger in vierdehands kleding. Zij krijgt de beste kinderwagen, de mooiste kleding. Ik geef haar alles wat ik van mijn vader nooit heb gekregen, inclusief liefde."

Anna: "Ik heb zijn vader één keer ontmoet toen ik iets ging ophalen bij zijn moeder. Het leek mij een goede ontmoeting, maar achteraf hoorde ik dat zijn vader mij niks vond omdat ik geen advocaat ben. Dat was de ex van Eus wel. Toen dacht ik: o nee, het is toch geen leuke man. Ik kom hem best vaak tegen als ik in de stad ben met Mia, maar hij weet volgens mij niet meer wie ik ben. Hij loopt me straal voorbij."

Heeft hij zijn kleindochter ontmoet?

Özcan: "Ik heb besloten dat hij haar niet mag ontmoeten. Mijn moeder ziet haar wel. In het begin had ik wantrouwen om haar alleen te laten met Mia. Ze is Turks en daar benaderen ze de opvoeding anders: temperamentvol, bijna hysterisch. Toen Mia zo veel huilde, kwam ze met allerlei rare oplossingen: 'Haar ribben moeten worden rechtgezet.' Ze had militante ideeën en wij deden alles verkeerdt. Maar inmiddels schikt ze zich meer naar onze opvattingen."

Anna: "Het gaat veel soepeler en dat is fijn, want ze woont om de hoek en kan altijd bijspringen. Mijn ouders hebben trouwens ook zo hun eigen ideeën. Zij hebben op de Vrije School lesgegeven en zijn tegen bepaalde inenting, hebben het liefst dat kinderen alleen met houten speelgoed spelen en altijd een zijden mutsje dragen. Zo is er overal wel iets, denk ik."

Is het gezin met de komst van Mia compleet?

Anna: "We willen in elk geval een tweede. Ik ben zelf met mijn zus opgegroeid en ik gun Mia ook een broertje of zusje. Enig kind zijn lijkt me niet leuk. Twee kinderen is volgens mij ideaal."

Özcan: "Ja twee, als het ons gegeven is." •

Ö & A

GEBOREN Özcan op 7

april 1984 in Deventer. Anna

op 5 november 1984 in Zeist.

OPLEIDING Özcan: HBO Journalistiek en Nederlands aan de VU.

Anna deed na University College in

Utrecht een master Journalistiek aan de

UvA. **WERK** Van Özcan verscheen in 2012 zijn

debuutroman 'Eus' en begin dit jaar zijn roman

'Turis'. Hij is columnist voor het AD, heeft een brieven-

rubriek in de VARAgids en werkt aan zijn derde boek.

Anna is online redacteur bij de Volkskrant.

TOEKOMST Özcan wil meer boeken schrijven, meer succes hebben, gezond blijven en nog een baby. Anna: "Misschien kan ik hier trouwen aan toevoegen. Vroeger had ik daar nooit fantasieën over, maar nu denk ik: het is toch wel mooi om te trouwen."